

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Alina-Maria Duță

ÎNSTRĂINARE

roman

1

Locul îi dădea un sentiment straniu. Judecând după grandoarea clădirilor care înconjurau piațeta, se afla într-un oraș foarte vechi. Pășea cu grijă pe macadamul alunecos, spălat de ploaia care tocmai se oprise, admirând fațadele baroce și în același timp căutând ceva, fără să-și amintească prea bine ce anume. În lumina potolită a toamnei, de o parte și de cealaltă a străduțelor înguste, arțarii ardeau în roșu și aur, dându-i o ciudată senzație de familiar, de déjà-vu. Grupul gălăgios, apărut brusc de pe o alee laterală, a făcut-o să se simtă inconfortabil, ca și cum ar fi urmat să se întâmple ceva, dar cei patru au trecut mai departe, privind-o în treacăt, dispărând apoi din vedere. Respirând ușurată, Nora și-a reluat hoinăreala, până când brațele care au cuprins-o pe neașteptate, într-o strânsoare fermă, i-au smuls un țipăt ascuțit. Smucindu-se din îmbrățișare, s-a răsucit ca să vadă cine e. Necunoscutul purta un hanorac pentru jogging, a cărui glugă trasă peste ochi îi ascundea aproape complet chipul.

– Lasă-mă-n pace! a strigat. Dacă nu pleci, am să chem poliția, *polizei*, a întărit, ca să fie sigură că s-a făcut înțelesă.

Bărbatul n-a luat-o însă la fugă, așa cum sperase ea, ci și-a dat jos gluga și a zâmbit cerându-și scuze:

– *Entschuldigung, liebe Frau*¹, n-am rezistat tentației.

Înfuriată, Nora l-a repezit din nou, arătându-i în același timp o patrulă de poliție care se oprise puțin mai încolo. Omul s-a scuzat încă o dată, apoi a traversat strada, oprindu-se în dreptul unei construcții moderne, un cub strălucitor din oțel și sticlă, ridicat între două clădiri clasice. Un tânăr, care părea să fie asistentul necunoscutului, ieșise pe ușile fumurii, așteptându-l, întinzându-i un telefon mobil și un costum impecabil, abia scos de la curățătorie. Intrigată, Nora s-a luat după el, uimită de propria-i îndrăzneală.

– Pari un om respectabil! i-a zis bărbatului în hanorac. Și cu toate astea îmbrățișezi necunoscute pe stradă, a adăugat, pregătindu-se să repete în germană.

Spre marea ei surprindere, străinul i-a răspuns curgător, aproape fără accent, scuzându-se pentru a treia oară pentru incident, cerându-i permisiunea să o însoțească câțiva pași, pentru a-i spune o poveste. Cei doi polițiști pe care îi zărise mai devreme se opriseră în scuarul din apropiere, lucru care i-a dat încredere, determinând-o să accepte propunerea necunoscutului, și astfel bărbatul și-a început istorisirea.

Cu ani în urmă, pe când nu era decât un student sărac, o doamnă trecută de prima tinerețe îl angajase pentru o sumă modestă, care-i permitea să-și plătească o parte din cheltuielile zilnice. Tot ceea ce trebuia să facă era să o însoțească atunci când pleca la plimbare. Nu ieșea decât pe înserat, și

¹ Iertare, scumpă doamnă!

Respect pentru oameni și cărți

atunci doar pe străduțe pustii. Silueta ei elegantă, ascunsă de obicei sub o haină lungă, era învăluită în mister. Se stabilise în orașul lui natal, în casa aceea pe care numai o persoană înstărită și-ar fi putut-o permite și ale cărei ferestre dinspre stradă rămâneau mereu oblonite. De fiecare dată când o acompania în plimbările ei nocturne, imediat ce în apropiere se auzeau pașii vreunui trecător, pe față i se așternea o expresie de teamă profundă ca și cum...

Cuvintele necunoscutului se pierdură, acoperite de zgomotul infernal al ploii care bătea în rafale în storurile de aluminiu. Nora s-a dezmeticit cu greu, înțelegând în cele din urmă că se afla acasă. Adormise spre dimineață, iar ceasul de pe noptieră arăta acum o oră prea înaintată ca să mai poată ajunge la timp la birou. Cu mici deosebiri, visase din nou aceeași poveste oarecum lipsită de logică, probabil pentru că mintea ei se refugiase în istoria aceea, ca să uite ziua de ieri. Făcuse odată greșeala să-i povestească lui Robert despre visele ei, dar el folosise iarăși una dintre expresiile favorite, determinând-o să nu mai deschidă vreodată acest subiect de față cu el.

– Dragă, eu sunt un om al cifrelor. Doar nu te-aștepți să mă intereseze fantasmagoriile astea.

S-a spălat pe față cu apă rece, evitând să se uite în oglindă, zăbovind ca într-o mângâiere deasupra pleoapelor umflate, apoi s-a tamponat ușor cu prosopul. În cele din urmă, a îndrăznit să se privească, examinându-și cu atenție fața cât un pumn și vânătaia care se întindea de la colțul ochiului până spre tâmplă. Reușise, de data asta, să se ferească mai bine din calea palmei lui Robert, sprijinindu-se de măsuta din hol. Chiar și așa, nu putea să treacă pe la firmă. Cu ploaia

de-afară, ar fi ieșit cu atât mai mult în evidență dacă ar fi purtat ochelari. Ultima dată când se întâmplase, cu vreo jumătate de an în urmă, se făcuse că uită să-și dea jos ochelarii de soare.

S-a machiat cu grijă, acoperind cum putuse mai bine pata vineție care-i marca pielea, privindu-și imaginea reflectată cu un amestec de furie și dezgust. Robert o lovise scurt, cu putere și fără avertisment, încât abia reușise să se apere. Încercase mai târziu să-și ceară iertare, însă ea părăsise camera fără un cuvânt. Dăduse drumul apei și se ghemuise în cadă întorcându-se cu spatele la oglindă, pentru că știa deja ce va zări dincolo de ea: o față tânără cu ochi bătrâni. Se simțea atât de ostentă, de murdărită!

Intenționase să-l părăsească încă de la primul episod, dar vechea ei teamă de singurătate îi secase în întregime curajul. În schimb, îl făcea să plătească în mod constant, pentru că, în fond, nu avea cum să-l ierte. Se întreba uneori dacă nu cumva se răzbuna inclusiv pentru vechea ei suferință, pe care și-o provocase singură atunci când îl alungase pe Ștefan din viața ei, lucru care n-avea nimic în comun cu căsnicia ei ratată. Mai mult, atunci când știa că a băut mai multe pahare, îl provoca, de parcă ar fi încercat să stârnească un episod mai grav, care să-i dea tăria să plece. Încă de la începutul relației lor, când nimic nu prevestea ceea ce avea să urmeze, bărbatul ei se arătase posesiv, inițial gelozia lui a flatat-o, luând-o ca pe o dovadă incontestabilă de iubire, apoi a devenit o povară. Mai târziu au început scenele, nu foarte dese, e adevărat, însă suficient cât să distrugă ceea ce era între ei. Așa că îl provoca. Câteodată, când se întorceau de la nesfârșitele mese și petreceri ale colegilor lui Robert, își alegea ca subiect câte un cunoscut comun, pe care în realitate nici măcar nu-l putea

Respect pentru oameni și cărți

suferi și începea să-l ridice în slăvi, urmărind cum i se crispează trăsăturile. Pe urmă, în timp ce-și scotea cu încetineală rochia de seară, îl ademenea până în pragul dormitorului, dar numai ca să-l respingă cu dispreț. Robert îi intuiuse intențiile, mulțumindu-se în momentele respective să distrugă câte un obiect care știa că-i este drag Norei. Îl izbea cu sete de perete, apoi pleca, pentru ca să revină cu o aură de pocăit, după câteva ore sau a doua zi. Se instalase între ei, de-a lungul anilor, o luptă continuă și surdă, din care niciunul nu ieșea învingător. Iubirea dispăruse, fiind cel mult înlocuită cu mila. Uneori îi părea rău pentru el, atunci când venea cu un zâmbet împăciuitoar, cerându-și iertare, dar urmele violențelor lui sfârșeau prin a-i trezi același dezgust, nu numai față de el, ci și față de propria-i neputință.

Cu toată întârzierea, era totuși mai bine să treacă pe la birou, să-și ia măcar ceva de lucru acasă, pretextând că nu putea rămâne din cauza unei gripe rebele. N-ar fi fost nimic ieșit din comun să-și ia proiectul acasă pentru o zi sau două, mai ales că deținea o parte din agenția de publicitate. Ce-i drept, o cotă neînsemnată, având în vedere că investise idei, nu bani, dar acest lucru îi oferea puțină independență.

S-a îmbrăcat în grabă, urcând fără tragere de inimă în mașină. Norii coborâseră atât de mult, încât se sprijineau pe vârfurile teilor, iar ploaia reîncepu cu violență. Înainte de a demara, din geantă s-a auzit sunetul telefonului. A scotocit repede după el și, în cele din urmă, l-a găsit, îndreptându-l apoi spre lumină. N-a privit decât o secundă numele care apăruse pe ecran, apoi a azvârlit mobilul înapoi în poșetă, pentru că nimic din ceea ce i-ar fi spus Robert în momentul acela n-ar fi alungat oboseala care se instalase înlăuntrul ei.

Semafoarele din Piața Romană nu funcționau, așa că a petrecut minute în șir stând pe loc, privind indiferentă la îngrămădeala de autobuze și mașini care se blocaseră claxonând în intersecție, semănând cu o grămadă de fiare încâlcite într-o sculptură cINETICĂ nereușită. O față și un băiat zgribuleau fără umbrelă sub portalul Academiei de Studii Economice, în fața aceleiași clădiri în care intrase cândva bunicul ei, ca student.

„Întotdeauna să ai o pălărie bărbătească în cuier”, o sfătuisese bătrânul cu mult timp în urmă. „Viața e grea pentru o femeie singură.”

– Așa să fie, bunule? s-a întrebat cu voce tare. Cu ce preț?

Ajunsa în dreptul clădirii în care își aveau birourile, Nora și-a verificat încă o dată machiajul în oglinjoara parasolarului. Din fericire, colegii ei plecaseră cu treburi și probabil aveau să rămână să ia prânzul undeva, prin apropiere, așa că singura care a întâmpinat-o a fost Anca, asistenta ei, pe jumătate ascunsă după un maldăr de dosare. Cu nasul în batistă, Nora s-a grăbit către biroul ei de la capătul holului:

– Nu stau, îmi iau de lucru și plec acasă, cred că mă încearcă o gripă, i-a zis ea în chip de salut. Le spui tu, te rog, și celorlalți?

– Sigur, sigur, s-a precipitat fata, îndreptându-și cu un gest automat bretonul tăiat deasupra sprâncenelor. Dacă e ceva...

– ... vorbim la telefon, a adăugat Nora, deja în drum spre ieșire.

– Să te faci bine! a mai auzit-o pe Anca, în timp ce se închideau ușile liftului.

Cu fațada ei albă, casa se profila luminos pe cerul încă înnegurat de furtună. Un fulger răzleț spintecă norii,

Respect pentru oameni și cărți

replicându-se înzecit în ferestre, urmat de bubuitul furios al tunetului.

Ajunsa acasă, Nora a renunțat să parcheze mașina în garaj, apoi, după ce-a descuiat cu un gest automat poarta și ușa de la intrare, a urcat direct la etaj, în camera pe care Robert o proiectase special pentru ea. În timp ce își scotea fulgarinul cu un aer absent, a oftat, amintindu-și cât fusese de entuziasmată atunci când Robert îi arătase planurile casei:

– Și camera asta de la etaj?

– Asta va fi camera scriitorului casei, zâmbise el cu subînțeles.

Fusese unul dintre momentele în care aproape că-i iertase felul de-a fi, mai abrupt, și firea explozivă care începuse să iasă la suprafață. Aproape că se împăcase cu hotărârea de a rămâne.

Un alt tunet bubui în geamuri, făcându-le să vibreze sonor și Nora a tresărit, apoi și-a dat seama că plânge. De multă vreme camera aceasta, cu geamurile ei largi, nu-i mai spunea nimic. Nu mai intra în această încăpere decât ca să definitiveze proiectele la care lucra acasă. Darul de-a scrie îi fusese luat de atâta timp încât devenise o amintire, la fel ca și singurul ei roman, publicat cu ani în urmă. Agenția de publicitate era un fel de colac de salvare, reclamele la detergenți și produse de asigurare fiind, pe cât de profitabile financiar, pe atât de anoste ca alternativă.

– Ar trebui să te reapuci de scris, îi spusese într-o zi Bianca.

– Cuvintele înmuiate în amărăciune nu folosesc nimănui, replicase ea.

Pendula de la parter bătu de câteva ori, reamintindu-i că Ileana trebuia să sosească dintr-un moment într-altul din celălalt capăt al orașului, pentru curățenie și ca să o ajute cu gătitul, așa cum făcea o dată la două zile. Nora s-a ridicat de